

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 46

18. listopadu 2018

Cena: 8 Kč

Pobožnost sloužená ve společenství s imigranty a situace v Norsku

V Norsku, které je asi 5x větší než Česká republika, žije přes 5,2 milionu obyvatel. K tzv. imigrantům, tedy lidem, kteří se narodili v jiném státě a do Norska se přistěhovali, započítáváme k roku 2017 přibližně 723 000 obyvatel.

Nejpočetnější skupinu norských imigrantů tvoří Poláci (97.000 obyvatel), Litevčané (38.000 obyvatel), Švédci (36.000 obyvatel), Somálci (29.000 obyvatel), Němci (25.000) a kolem 20.000 obyvatel mají dále skupiny imigrantů z Iráku, Sýrie, Filipín, Iránu či Pákistánu. Od roku 2017 je původně národní, lutherská a dnes již osamostatněná Norská církev (Church of Norway) s počtem 3,8 milionu věřících největší církví v zemi (vedle ní se např. k Římskokatolické církvi hlásí 230 000 věřících, k islámu 72 500 věřících, k pravoslavi 12 000 věřících).

Právě **Norská církev hostila v červnu 2018 setkání Evropské protestantské a anglikánské organizace pro vzdělávání dospělých, již je členem i naše Církev československá husitská.** Součástí programu byla pobožnost sloužená v komunitě věřících křesťanů z různých zemí. Duchovní přivítal shromáždění slovy z 2 K 13,14, shromáždění odpovědělo a následovalo Blahoslavenství (Mt 5,3-10) čtené střídavě duchovním a shromážděním. Společně jsme zpívali píseň o dětech žijících v různých podmínkách, které jsou navzdory tomu stále dětmi Božími. Po kázání na text L 7,11-17 následovalo společné Vyznání víry z pera José Luis Casala, zaměřené speciálně na

tématiku migrace, inspirované příběhem starozákonních imigrantů Josefa v Egyptě či Daniela v Babylonu (k dohledání na www.ethnicarvest.org/ideas/creed.htm). Modlitby byly použity z Křesťanské konference 1997 v Asii k tématu „Církev cizinců“. Závěrečné vyslání a požehnání zaznělo z úst duchovního před závěrečnou písní ve stylu Taizé. Díky biblickým textům, kázání i společné účasti na pobožnosti se vytvořila skvělá atmosféra porozumění a souměřitelnosti.

Nejen při této pobožnosti, ale i v příspěvcích členů různě zaměřených pomáhajících ekumenických organizací, jsme měli možnost vidět, že členství v církvi není při spolupráci (např. při provozování církevní školky pro děti imigrantů) to hlavní. Norští křesťané napříč denominacemi spolupracují například v Norské radě křesťanů (Christian Council of Norway), jež vydala dokument s vizemi, které vzhledem k imigraci naplňuje. Šest hlavních bodů, které uplatňují ve své práci a službě, je:

- 1) Tvorba inkluzivní společnosti (kde všichni mají rovné šance) je na zodpovědnosti každého občana
- 2) Každý člověk je stvořen k obrazu Božímu a má právo na důstojný život
- 3) Základní lidská práva musí být požadována pro všechny lidi
- 4) Potřeby dětí a jejich životní situ-

ace musí být zvažovány obzvlášť pozorně

5) Rodiny mají právo žít pospolu. Všechny tyto vize jsou vždy podepřeny biblickými verši a doplněny možnostmi činností a možnými úskalími.

Norští křesťané si byli dobře vědomi toho, že integrace imigrantů nemůže probíhat jinak než přes navázání mezilidských vztahů, ve kterých se projeví respekt k lidskosti, důvěra v to, že jsme všichni Bohem stvořeni a milováni, a z toho vyplývající péče a přání žít společně. Tento záměr, žít společně a pečovat o stvoření a dary, které nám byly dány, se projevil mimo jiné v oficiálně uzavřené dohodě mezi dvěma vrcholnými norskými představiteli křesťanství a islámu o vzájemné toleranci konverze. Pro naše prostředí možná těžko představitelný krok, ale pro soužití těchto dvou náboženství to bylo vstřícné znamení na důkaz uznání (a určitá ochrana vůči extremismu).

Přála bych si, abychom dokázali i u nás v České republice více spolupracovat na konkrétních tématech napříč církevní příslušností, a od norských bratrů a sester se určitě můžeme k tomuto přiučit.

Veronika Matějková

Na obrázku jeden z kostelů hlavního města Norska, Oslo

Kde je vůle, najde se i cesta

Rozhovor s farářkou Martinou Kopeckou

Nedávno jsme v Českém zápasu přinesli zprávu o tom, že naše duchovní, sestra Martina Viktorie Kopecká, zastupovala na synodu v Římě Světovou radu církví a to z pozice předsedkyně komise ECHOS, poradního orgánu orientovaného na otázky mládeže (ČZ č. 44/2018). Tento biskupský synod byl totiž věnován právě mladým lidem, tomu, jak k nim přistupovat, jak je podpořit na cestě objevování Božího plánu v životě i jeho uskutečňování... S farářkou M. Kopeckou se za synodem ohlížíme v krátkém interview.

Ve zmíněném čísle byla otištěna na první stránce také fotografie z Ženevy, kde si podáváš ruku s papežem Františkem. Jak výjimečný to byl pocit? Připravila sis pro něj nějakou otázku?

S papežem Františkem jsem měla možnost mluvit během oběda, který se konal v červnu v Ekumenickém institutu v Bossey, kousek od Žene-

vy. Mluvili jsme spolu o roli mladých lidí, papež František zmínil schopnost mladých „stavět mosty“ mezi generacemi a pomáhat vést dialog v rámci ekumeny. Na řadu ale přišla i témata osobnější, třeba co rád čte a s jakým cestovním pasem přiletěl do Švýcarska. Papež František s námi mluvil italsky a jeho překladatel nám pomáhal se domluvit.

Pokoračování na str. 4

Připomínka 28. října u pomníku N. Wintona:

Kdo pomůže dětem prchajícím před válkou dnes?

Sociálními sítěmi obíhá snímek z akce, kterou na státní svátek uspořádala trojice aktivistů – Josef Blažejovský, Sára Pokorná a Matouš Bořkovec. U sochy Sira Nicholase Wintona na Hlavním nádraží v Praze položili tři růže svázané trikolorou a dvě lepenkové desky s nápisy: „5,6 MILIONŮ LIDÍ UTEKLO PŘED VÁLKOU ZE SÝRIE. 3 OSOBY ZE SÝRIE DOSTALY AZYL V ČESKU (2017).“ – „A KDO POMŮŽE DĚTEM PRCHAJÍCÍM PŘED VÁLKOU DNES? 28. ŘÍJNA 2018.“ Není to poprvé, co zastánci přijetí alespoň omezeného počtu uprchlíků – v poslední době konkrétně dětí – ze Sýrie, vedou paralelu k hrdinským činům Sira Nicholase Wintona. Ten v roce 1939 zajistil britská víza (s nutnou podmínkou kauce ve výši 50 liber a náhradní rodiny) pro téměř 1000 dětí. Osobně se podílel na organizaci jejich převozu do Velké Británie, celkem se mu tak podařilo zachránit 669 dětí do sedmnácti let. Za tuto činnost byl oceněn titulem

Sousoší sochařky Flor Kentové na 1. nástupišti Hl. nádraží v Praze

Spravedlivý mezi národy a roku 2002 byl anglickou královnou povýšen do šlechtického stavu.

Podle svých vlastních slov se aktivisté rozhodli oslavit upozorněním na to, co považují za hlavní myšlenky československé státnosti: „Při příležitosti dnešního výročí si přeje-me, aby vláda naší země v praxi prosazovala hodnoty, na kterých bylo před sto lety Československo založeno. Masaryk považoval demokracii za rozvinutí mezilidské důvěry. Za náš národní cíl považoval otevřenost naší země vůči světu a úzké spolupráci se spojenci. Zároveň vyzýval ke kritickému posuzování faktů a odmítal se řídit jakoukoliv naivní vírou,“ stojí v prohlášení skupiny. Aktéři zároveň dodávají, že nejsou zastánci přijetí velkého množství, ale ani politiky „absolutní nuly“, kterou považují za druhý extrém.

„V poslední době jsme byli opakovaně svědky oslav tohoto hrdinského činu,“ píše trojice v prohlášení. „I my jsme dnes přišli, abychom

Dokončení na str. 4

Chlapec našel oblázek. Vyklubala se z něj 11 tisíc let stará „galilejská Venuše“, soška plodnosti

JERUZALÉM - Desetiletý Itamar Barnea z kibucu Malkija našel před dvěma lety na výletě kamínek a doma si ho schoval do krabice. Když letos v létě jeho maminka dělala velký úklid, všimla si nezvyklého tvaru kamene a ukázala ho archeoložce Renatě Rosenthal-Heginbottomové. Ta dospěla k názoru, že tvar vznikl opracováním a poslala jej archeologům z Izraelského památkového úřadu. Ianir Milevski z prehistorického oddělení pak zjistil, že se jedná o mimořádný nález: Výletník našel raně neolitickou sošku, znázorňující patrně těhotnou ženu. Původně to byl skutečně oblázek, neznámý pravěký umělec z něj však vytvořil miniaturní plastiku. V nejdělnějším místě měří 37 milimetrů a jedná se o třetí nález tohoto typu v Izraeli.

Předchozí dva pocházejí z blízkosti potoka Oren nedaleko Karmelu a druhý z údolí Jordánu. - I nejnovější kus byl objeven blízko vody, u potoku Dišon v horní Galileji. U tohoto kusu bohužel chybí archeologické souvislosti. Itamar Barnea si totiž už nepamatuje, kde přesně sošku našel. Památkový ústav při této příležitosti upozornil na nutnost při zajímavém nálezce ihned označit anebo zdokumentovat místo. V izraelských poměrech, kde je památek i amatérských hledačů velké množství, jsou taková upozornění průběžně opakována. Ne každý nálezce je navíc tak poctivý jako mladý kibucník, který za předání sošky odborníkům dostal ocenění „dobrého občana“.

Zdroj: www.ztis.cz

Z dopisů čtenářů

Svatá země Izrael

Po přečtení článku Lukáše Bujny „Síla svatých míst“ v ČZ 41/2018 jsem si připomněl svoji cestu do Svaté země - Izraele, která byla v mém životě nezapomenutelná a jedinečná. A to zejména proto, že jsem vyrůstal v rodině faráře naší církve a díky vyučování náboženské výchovy ve škole, nedělní škole a pravidelným návštěvám nedělních bohoslužeb jsem znal Nový zákon a život Ježíše Krista. A poté, co jsem k Vánocům v roce 1979 od otce dostal nový ekumenický překlad Bible s jeho věnováním, přál jsem si, abych jednou mohl Svatou zemi navštívit. Bohužel to bylo v době tuhé normalizace a s Izraelem neměla tehdejší ČSSR ani diplomatické styky. To vše, díky Bohu, se změnilo po listopadu 1989, ale probíhala intifáda, kdy Palestina trvale napadala Izrael, a tak obavy o osobní bezpečnost převládly a návštěva Svaté země musela počkat. Cesta do Izraele předčila moje očekávání a o zážitky jsem se musel podělit i s čtenáři Českého zápasu v roce 2007 pod názvem „Splněný sen - putování po Svaté zemi“. V té době jsem znal mnoho našich duchovních, kteří nejen že nebyli v Izraeli, ale přímo říkali, že by do Izraele nikdy nejeli (neletěli) a to z důvodu, že je to všechno jen jako a jen pro byznys. Od té doby uplynulo jedenáct let a stále bohužel existuje mnoho našich farářů, kteří Izrael nepoznali, na rozdíl od mých známých římskokatolických duchovních, kteří byli ve Svaté zemi již mnohokrát jako duchovní průvodci. A proč o tom píšete? Bylo by žádoucí, aby všichni duchovní naší církve povinně navštívili Izrael - Svatou zemi, protože návštěva této země jim dá opravdu mnoho inspirace a poznatku pro výkon jejich služby. **Pavel Hýbl**

Z kazatelského plánu

26. neděle po svatém Duchu

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid. (Žalm 85,8-9)

První čtení: Daniel 12,1-3

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom za naše vykoupění vděční byli a ke spáse bližních pracovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom znamení času rozeznávali a duchovně bdělými zůstávali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, tys počátkem i dovršením naší spásy. Pomoz nám vytrvale důvěřovat, že tvé království přijde a tvá vůle se naplní! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 10,11-14.19-25

Evangelium: Marek 13,1-11

Verš k obětování: Žalm 73,28

Verše k požehnání: Zjevení 2,11

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, žes nám ze své milosti daroval účast na těle a krvi Kristově. Dej, ať všichni, které jsi pozval ke svaté večeři, získají podíl na jeho královském kněžství a vydávají svědectví o jeho světle! Našemu Pánu Ježíši Kristu buď sláva navěky. Amen.

Vhodné písně: 300, 34, 59, 63, 70, 153, 167, 180, 310

Nad Písmem

Kdy to nastane?

Mk 13,1-11

Možná si vzpomínáte, sestry a bratři, na hodiny dějepisu ve škole a na kapitoly z dějin Egypta. Pamatuji si, jak jsem si zasněně představoval ty obrovské pyramidy a obdivoval nepředstavitelnou sílu lidského tvůrčího ducha, která zformovala tyto starověké památky. Podobně obdivuje jeden z Ježíšových učedníků stavbu Jeruzalémského chrámu. A Ježíš jen prostě pronese něco o tom, že to všechno jednou skončí v rozvalinách. Tradičně se tato perikopa má za předpověď zkázy chrámu.

Událost z roku 70 po Kr. je zřejmě v době sepsání Markova evangelia nadohled. Probíhající válka, násilí, soudy, obžaloby, ponižování a pronásledování. Toto už první církev poznala. Jsme v druhé polovině prvního století, v atmosféře všeobecně očekávaného konce světa. Co bude? Jak se to stane a kdy?

To jsou otázky, které netrápily jen Petra, Jakuba, Jana a Ondřeje. Nejspíš si je kladli všichni, kdo se dívali na řádění římských jednotek v Jeruzalémě. Možná, že my sami jsme si někdy položili podobné otázky. Je to jedna z nejpřirozenějších reakcí na nejistotu, v níž chceme, musíme vědět, co nás čeká. A Marek? Předkládá jednu z Ježíšových řečí a nabízí odpověď, která ale není snadno přijatelná a jednoduchá, protože v podstatě na naši otázku neodpovídá. Ti čtyři tam na Olivové hoře si možná mysleli, že se doví něco víc, ale Ježíš jim vlastně neřekl nic bližšího o tom, kdy se to všechno stane. Řekl jim, co se stane, co se stát musí, co je čeká a čím musí projít, ale kdy, to neřekl. Život byl jed-

nodušší, kdybychom věděli, co má přijít. Kolikrát by nám stačilo vědět jenom to, jestli zítra bude přšet nebo ne. A co teprve, kdybychom znali podrobnosti našeho života a celého světa? Jenže ten jediný, kdo nám o nich může něco říct, nám to říct nechce. Otázka konce světa není jeho věc, ale patří Otci. Koho se tedy zeptat na konec světa? Hvězdoprávců či hadačů? Byli tady tací, a přichází znovu. Kolik jich už bylo, kteří říkali, že spasí svět, že oni vědí... A války? Těch bylo taky hodně a stále jsou. Nepřátelství v rodinách? I to tady bylo a je. Také přírodní katastrofy a pohromy. Soudy, biče a vláčení před vládce zemí, ano i to tady bylo a stále je. Znamení konce, ale ještě ne konec sám. Proč to všechno? „Protože jste moji následovníci,“ říká Ježíš učedníkům. Učedník, ten, který následuje svého Mistra. Už ví, že toto všechno jej čeká. Pro Ježíšovo jméno.

Z těch veršů křičí beznadějí a marností. Čeká nás jen utrpení, války, hladomory, bída a krutosti. Nic nemá smysl. První křesťané očekávali bezprostřední Kristův příchod a mnohdy podlehlí pasivitě. Chrám

bude zničen, kde se tedy budou konat smírné oběti? Kdo nám pomůže? Když mohou být rozmetány obrovské kameny chrámu, co může obstát? Co je to, co vydrží a přečká všechn ten nepřívznivý čas?

Ježíš říká učedníkům, že to bude příležitost ke svědectví. A toto svědectví bude dílem Ducha svatého, který sám vloží učedníkům do úst pravá slova. Je možné vydat svědectví o Kristu a jeho spáse, a přitom nemít víru v Krista? Myslím, že ne. Tedy víra je to, co má být trvalé, co zůstává i poté, kdy se letitá práce předků promění v hromadu sutin. Mít víru v Krista, to vlastně znamená mít víru ve smysl jeho oběti a události vzkříšení. Chrámová opona se roztrhla v hodině jeho smrti na kříži a chrám byl zničen. Kde je tedy chrám? V lidském srdci. V tichosti, v hlubině lidského srdce, můžeme přistupovat k Bohu. Kristus nám to umožnil svou obětí za naše hříchy. Otevřel nám novou cestu pulsující životem, ať už je naše osobní životní situace jakkoli zlá. A já myslím, že to je v tom apokalyptickém obrazu světa úžasné poselství.

Vlastimír Haltof

Pane Ježíši Kriste,
 ty jsi nás na kříži vykoupil, přinesl jsi nám spásu
 a otevřel nám novou cestu k Bohu Otci.
 Děkujeme ti za tvou milost a prosíme za ty,
 kteří nevidí žádnou naději v tomto světě.
 Prosíme za pokoj a dar neochvějně víry,
 prosíme za odvahu ke svědectví o tvé oběti za hříchy světa.
 Dej, aby toto naše svědectví bylo pravdivé,
 v síle Ducha svatého. Amen.

Z našich setkání

100 let samostatného státu Čechů a Slováků ve Zlíně

28. 10. 2018 - evangelický kostel ve Zlíně

Slavnostní bohoslužbu se zpěvem staročeských chorálů v podání Komorního sdružení pro duchovní hudbu Ostrava vedl Zdeněk Kovalčík, kázal vikář Lubomír Pliska.

Koncert ze skladeb českých skladatelů s recitací poezie českých básníků - účinkovali Lukáš Michel - klavír, Roman Herodes - housle, sborové skladby L. Janáčka, B. Smetany a úpravy lidových písní z Čech, Moravy a Slovenska zpívalo Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava za řízení Pavly Dědičové, recitace Zdeněk Kovalčík.

Zdeněk Kovalčík

Odhalení pamětní desky v Liberci

V sobotu 20. 10. se v Liberci na nám. Českých bratří konalo za přítomnosti libereckého evangelického bratra faráře Filipa Susy a sestry farářky náb. obce CČSH Miroslavy Mlýnkové odhalení pamětní desky, která připomíná, že v těchto místech stál v letech 1868-1976 evangelický kostel Krista Spasitele.

Za město Liberec se akce zúčastnil náměstek primátora Ivan Langr. Na desce je napsána ve čtyřech jazycích historie této unikátní novorománské stavby, jejíž základní kámen byl položen 19. 10. 1864 a slavnostní vysvěcení se konalo 21. 10. 1868, tedy před 150 lety. Kostel patřil do roku 1945 německé luterské církvi a po odsunu Němců připadl Českobratrské církvi evangelické a Církev československá ho spoluužívala. ČCE však neměla dostatek financí na údržbu a kostel chátral. V roce 1973 ho evangelíci převedli bezúplatně městu s tím, že tam bude koncertní síň, neboť tam byla vynikající akustika. Kostel však chátral dál, byly ukradeny píšťaly od varhan a nakonec byl kostel v květnu 1976 barbarsky zbourán. A Liberec tím přišel o jednu z výrazných dominant.

Naproti pamětní desce přes ulici se nachází klasicistní budova „U dvou sfing“ z roku 1796, kde se nachází farní úřad náboženské obce naší církve v Liberci.

V. Lorenovicz

Pietní setkání v Mauthausenu

V 8.30 hodin 24. října 1942 započala v Mauthausenu největší poprava Čechů v historii koncentračního tábora. Každé dvě minuty stékala po červeně natřené podlaze podzemního bunkru krev dalšího ze zavražděných. U pomyslného výškoměru bylo do 17.42 hodin ráno do tyla popraveno 262 obětí, vlastenců, nejbližších podporovatelů a příbuzných sedmi statečných parašutistů odhalených v pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje, kteří bezzbytku naplnili složenou vojenskou přísahu.

Již několik let mne organizátoři říjnového pietního setkání v Mauthausenu J. Čvančara, V. Šustek a V. Janík zvou k uctění památky československých obětí protinacistického odboje. Vzpomínkové akty se v Mauthausenu konají od roku 2008, kdy v den říjnové popravy přijelo do tábora uctít památku věrných zesnulých (článek shodou okolností píše 2. 11.) prvních asi 15 lidí. Letos se nás shromáždilo asi 150, od studentů až po seniory včetně rodin mauthausenských vězňů, z nichž někteří místo nacistického barbarství navštěvují každoročně.

Celý den nás zkrápěl déšť – místy i se sněhem, právě jako onoho osudného 24. října 1942. Vlasta Janík se mi svěřil, že je tomu rád. Rozuměl jsem mu... Po příchodu do koncentračního tábora se nám dostalo pocty, neboť nás osobně přivítali člen rakouského mauthausenského výboru Albert Langanke a současný prezident Mezinárodního mauthausenského výboru Guy Dockendorf. Dalších několik hodin jsme prožili při komentované prohlídce. Naším zasvěceným průvodcem byl Vlastislav Janík, člen Mezinárodního mauthausenského komitétu a spoluautor knihy Mauthausen – konečná stanice.

Od samých počátků v sobě měla pietní vzpomínková akce zakomponován duchovní rozměr, proto každoročně do Mauthausenu přijížděl též kněz, který v táborové kapli sloužil pobožnost. Poslední tři roky se Božích služeb ujímá policejní jáhen Jiří Ignác Laňka. Bohoslužby mají ekumenický ráz, vždyť mezi zavražděnými odbojáři najdeme velké množství křesťanů napříč konfesemi. Při závěrečné vzpomínce na oběti tak zazněla například i jména Aloise a Vlastimila Moravcových, kteří patřili k živým údům žižkovské náboženské obce. Drážní inspektor Alois Moravec byl dokonce v době svého zatčení náhradníkem rady starších. Celá rodina Moravcových patřila k nejbližším a nejobětavějším podporovatelům „pražských“ parašutistů. Bez jejich

pomoci by útok na R. Heydricha nebylo vůbec možné uskutečnit.

V koncentračním táboře Mauthausen bylo zavražděno odhadem přes osm tisíc Čechů a Slováků. Když jsme procházeli táborovou koupelnou, nemohl jsem si nevzpomenout na bratra faráře Rudolfa Babulu. Po celodenním stání bez jídla a pití před politickým oddělením, které bylo doprovázeno bitím od příslušníků SS, prožil společně se spoluvězni z transportu „KL 3“ poslední noc z 9. na 10. dubna 1945 právě

v prostorách koupelny. Druhý den bylo všech 217 osob, z toho 35 žen usmrceno. Jejich těla byla spalena v novém krematoriu, které bylo ten den uvedeno do provozu.

Chceme-li být církví Kristovou a má-li naše víra stát na pevných základech, neobejdeme se bez obětí. Obětavost je přilnutím ke Kristu. V koncentračním táboře Mauthausen si tento aktivní princip života můžeme velice zřetelně uvědomit. I za to patří organizátorům náš dík.

Martin Jindra

Blahoslav 2019

Milí čtenáři, připomínáme, že si stále můžete objednat Kalendář Blahoslav 2019, a to buď písemně na adrese: prodejna Blahoslav, Praha 6, Wuchterlova 5, 160 00, e-mailem: prodejna.blahoslav@ccsh.cz, telefonicky: 220 398 117 či přes SMS 724 142 467.

VELEmyši

Problémy si nikdo z nás prožívat zrovna nepřeje, přitom se často stávají školou života - poznamenal kolega pastor při debatě o solidaritě a vzájemné pomoci strádajícím obyvatelům země, v současné době zmítaných ve válečných vřavách, byt' se odehrávaly zdánlivě daleko, na druhém konci světa. - Připomíná mi to příběh jedné myši. - Udiveně jsem kroutil hlavou - Osud lidstva chce srovnávat s hlodavcem?

Určitě si podobná vyprávění pamatuješ z dětství, takže já ti jedno připomenu. Tahle myška koukala skrz otvor ve zdi a viděla farmářovu ženu, jak otvírá nějaký balíček. Uvnitř byla pastička. Vyděšená myš běžela přes dvůr a upozorňovala všechny křikem - V domě je pastička! - Slepice zvedla hlavu a kvokla - Myško, to je vážný problém, ale mne se netýká. Myš se otočila na prase a vypískla - Pastička je v domě! - Prase soucitně zachrochtalo - To je mi líto, ale ani já pro tebe nemůžu nic udělat, ovšem budu se za tebe modlit. - Myš se vydala ke krávi - Pastička je v domě! Pastička! -

Kráva smutně zabučela - Ach, myško, je mi tě líto, ale přece neponesu kvůli pastičce v kuchyni svou kůži na trh. - Odmítnutá myš se vrátila se skloněnou hlavou domů. Té noci byl slyšet v kuchyni divný zvuk - CVAK - to pastička dopadla svou kořist. Rozespálá hospodyně se šla brzy ráno podívat, co se stalo. Potmě si nevšimla, že se do pastičky chytla za ocas jedovatá zmijsa, a ta ji uštknula. Farmář svou ženu odvezl do nemocnice a domů se vrátila s horečkou. Muž se rozhodl jí pomoci léčit silným vývarem a zabil slepici. Jenže bolest ženy neustávala a přišli ji navštívit přátelé. Farmář je chtěl pohostit, a tak zapíchnul prase. Farmářova žena však umřela. Na pohřeb přišlo tolik lidí, že vdovec musel zabít krávu, aby měl k obědu dostatek masa. A myš to pozorovala puklinou ve zdi. Proto když uslyšíš, že někdo má problém, a myslíš si, že se tě to netýká, vzpomeň si, pokud je někdo z nás ohrožen, všichni jsme ve velkém nebezpečí.

Neštěstí druhých je prubířským kamenem na cestě poznání, kdo je můj bližní, přátelé života i myšky bloudící a poutníci na křižovatkách světa zatím jen tiše stojící.

Jan Schwarz - NO Bratislava

Připomínka...

Dokončení ze str. 1

uctili památku Nikolase Wintona, zachráněných dětí i jejich příbuzných, kteří bohužel neměli takové štěstí. Zároveň se domníváme, že pokud bereme Wintonův čin vážně, měli bychom dnes my Češi v otázce pomoci lidem prchajícím před válkou jednat jinak, než jak jednáme. Odmítáním pomoci lidem čistě na základě

jejich vyznání či barvy kůže navazujeme bohužel spíše na „tradice“ druhé republiky, než té první.“

Fotografie se šíří, vyvolává pochopitelně silné emoce pro i proti. Vede také k diskusím o adekvátnosti paralely mezi uprchlickou politikou dnešního ČR a přístupem demokratických zemí k Židům během 30. let 20. století. Dle ztis.cz, 31. 10. 2018, -rjw- (ZTIS - Židovský tiskový a informační servis)

Kde je vůle ...

Dokončení ze str. 1

František nám naslouchal pozorně a choval se velmi přátelsky. A měl pro nás přichystané na památku medaile, kterými ocenil naše úsilí v oblasti ekumenické spolupráce.

Před pár dny jsme oslavili velké výročí sto let státu. Dnešní republika nicméně zdaleka není tou republikou, kterou si připomínáme. Jak je to s Římskokatolickou církví? Do jaké míry – viděno pohledem mladé husitské farářky – se tato církev proměnila či proměňuje...? Četla jsem také, že na synodu se jistý australský arcibiskup vyjádřil, že nejde o to, přivést mladé do církve, ale o to, aby se církev dostala zpátky tam, kde byla na začátku, tedy stala se tak mladou, aby byla součástí mladého světa, ve kterém ti lidé žijí. Dodal, že pokud se jen budeme snažit mladé lidi přivést do církve, tak z nich vlastně uděláme „staré“, jako jsme my... To je zajímavá myšlenka, ale je to reálné?

Ano, téma „mladé církve“ na synodu často zaznívalo. Ale nešlo možná vždy jen o biologický věk, i když zmíněný arcibiskup připomněl (a skutečně se zdálo, že to bylo potřeba vyslovit), že Ježíš prožil na zemi něco málo přes třicet let, evangelia hovoří o jeho díle, které vykonal v období po křtu, který přijal jako mladý dospělý, až do události konce jeho života. Církev se postupně proměňuje, vyvíjí, reagují na aktuální dění ve společnosti, někdy s menším či větším zpožděním, nicméně moje ekumenické zkušenosti dokládají, že tam, kde je vůle, se najde i cesta. K ohleduplnému dialogu, ke společné modlitbě, ke spolupráci, která povede k výsledku, ze kterého budou mít radost všichni zúčastnění. Římskokatolická církev - a zejména Vatikánský úřad pro spolupráci mezi církvemi (Pontifical Council for Promoting Christian Unity) v čele s kardinálem Kurtem Kochem, (který má mimochodem moc rád Prahu), od června 2018 prohloubil velmi významně spolupráci se Světovou radou církví. A zdá se, že nejde jen o formální pozvánky, ale o skutečnou snahu o vzájemné porozumění a společnou cestu.

Předpokládám, že v řadě diskusí a v projevech účastníků synodu se odrazila diverzita názorů na nejrůznější problematické otázky doby, včetně pohledu na tradiční rodinu, roli ženy v církvi, migraci a podobně. S jakou mírou otevřenosti a ochoty respektovat odlišný názor jste se setkala? Jak se tato diverzita prakticky řeší při snaze dosáhnout nějakého konkrétního výstupu a konsensu, který je pak východiskem pro konečné dokumenty?

Na synodu zazněly, kromě diskuse v malých pracovních skupinách, plánované projevy synodních otců a dalších účastníků. V rámci plenárních zasedání jsme každý měli čtyři minuty na to, abychom oslovili papeže Františka a všechny zúčastněné. Všichni jsme mluvili z části o svých zkušenostech, o tom, co vnímáme jako nejdůležitější, ale mohli jsme zmínit i své vize, přání, představy. A některé (odvážné) promluvy vzbudily velký zájem, rozproudily diskusí. Mnozí se záměrně nevyhýbali citlivým tématům, která jsou výše zmíněna, a bylo to dobře. Atmosféra otevřenosti odlišným názorům a ochota vést dialog pomohla k tomu, aby finální verze pracovního dokumentu reálně odrážela výzvy dnešního světa, se kterými se mladí lidé potýkají.

Jak moc ovlivnili samotní mladí lidé volbu probíraných témat? Existovala vlastně vůbec tato možnost? Synody se zúčastnili (kromě „otců“ biskupů a kardinálů), i bratrství delegátů, (jejichž já jsem byla sesterskou součástí), také mladí auditori, kteří přispívali svými profesními kvalitami a zkušenostmi s prací s mládeží ve svých regionech. Musím říct, že všichni účastníci přijeli na synodu výborně připraveni, znali skutečné problémy mladých lidí a jejich životní situaci, byli obeznámeni s výsled-

ky průzkumů, které byly realizovány před začátkem synody, nastudovali si dokument Instrumentum laboris a byli schopni o něm konstruktivně diskutovat – a to s velkou ochotou naslouchat právě mladým účastníkům.

Byla možnost prezentovat a charakterizovat naši církev? Třeba v tom ohledu, že přiblížit se současnému člověku bylo jejím programem již před téměř sto lety?

Dle pravidel synody se každý účastník plenárních zasedání dostává v liturgickém oděvu. Mnozí synodní otcové se za mnou do čtvrté řady přicházeli s upřímným zájmem zeptat, odkud jsem a z jaké církve. Přijela jsem naštěstí dobře vybavena tištěnými informacemi o naší církvi, Mistru Janu Husovi i Světové radě církví. Někteří o naší církvi nevěděli nic, ale jiní mě velmi překvapili hloubkou svých dotazů a znalostmi. O naší církvi jsem mluvila ve své intervenci i v malém pracovním kroužku. A nezapomínala jsem dodat, že naše církve světi ženy už víc než 70 let.

Synoda skončila. A co dál? Jak církev naloží s nově nabytými poznatky? A jak s nimi naložíš ty sama?

Na konci synody řekl papež František ve své promluvě (mj.) toto: „Viděli jsme, jak se přechází od mučednického textu k mučednické, redakční komisi, která vynaložila velké úsilí a sebezapření. Díky vám všem. Díky auditorům a zvláště mladým, kteří sem do auly vnesli hudbu. Hudba je diplomatický výraz k označení povyku [s úsměvem], ale je to tak. Děkuji.“ A pokračoval: „Výsledkem synody není dokument, jak jsem řekl na jejím začátku. Dokumentů máme plno. Nevím, zda tento dokument bude mít nějaký účinek venku, nevím. Jsem si však jist, že má mít účinek na nás, má v nás působit... My jsme adresáty dokumentu, nikoli lidé zvenčí. Kéž tento dokument působí. Je třeba se s tímto dokumentem modlit, studovat jej a prosit o světlo... Duch, který to vše učinil, se vrací k nám.“ A tak cítím velkou odpovědnost, aby i skrze mě dokument působil, a aby ovlivnil mnoho a mnohé.

Za rozhovor děkuje Klára Břeňová

Fotografie: Archiv Martiny Kopecké, Photovat.com.

Zprávy

Berlínská noc v režii Jonase Kaufmanna

Vokálně-dramatická expresivita výrazného německého tenoristy Jonase Kaufmanna (1969) je pravidelně prezentována na všech světově proslulých operních scénách. V rámci našeho dalšího kutnohorského operního večera bych rád představil Jonase Kaufmanna v celém nepřeborném spektru jeho aktuálního repertoáru, tedy nejen v typicky ryze operních áriích z proslulých partitur opusů P. Mascagniho, A. Ponchielliho či G. Pucciniho, nýbrž i v melodicky dynamických italských kanzonetách. Ano, takto pestrá byla programová nabídka Kaufmannova koncertu, který byl v letošním roce freneticky aplaudován vděčným publikem v Berlíně. Tento bohatý hudební mix budeme moci prostřednictvím velkoplošné DVD projekce ochutnat i v našem milém městě, a to opět v pohostinném interiéru kutnohorské Střední průmyslové školy, Masarykova 197, kde se sejdeme 27. listopadu od 18 hodin. Určitě budeme již tradičně všichni obohaceni příjemným uměleckým zážitkem. **K. Bican**

Host na faře v Liberci

Srdečně zveme na 6. večer cyklu talk show HOST NA FAŘE.

V pátek 23. listopadu v 17 h budou hosty rozhlasový redaktor Robert Tamchyna a lékař Vladimír Mareš v pořadí ke 100. výročí narození M. Horníčka: „Nezapomenutelný Miroslav Horníček“.

Moderuje Stanislav Kubín, hudební spolupráce Luboš Jerje. Vstupné 80,- Kč. Fara Církve čs. husitské, nám. Českých bratří 35/2 v Liberci.

SK

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 19.11. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 20.11. 2018, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 21.11. 2018, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

čtvrtek 22.11. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 23.11. 2018, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 23.11. 2018, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI

sobota 24.11. 2018, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 24.11. 2018, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 25.11. 2018, 17.00
PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. van BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

neděle 25.11. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíšovo varování

Vypisujte písmenka z horní tabulky v pořadí daném čísly v dolní tabulce.

K	B	E	D	V	V	E	N	O	E	Ě
N	Z	E	R	M	U	Ě	T	A	N	A
O	J	S	P	Y	D	O	Á	S	S	L

24	17	5	32	19	30	7	27	13	31	2
8	12	28	14	1	15	23	4	9	22	16
26	3	21	10	18	25	11	20	29	6	33

(Řešení z minulého čísla: Chudá vdova dala do chrámové pokladnice mnohem víc než všichni ostatní.)
Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Jan Zítka, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00
Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamace: tel. 220 398 117

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UNIVERZITY KARLOVY
ve spolupráci s CÍRKVÍ ČESKOSLOVENSKOU HUSITSKOU
pořádají konferenci

Služba církve
a její řády

22. - 23. listopad 2018

Co v sobě nese Farského liturgie?
Jaké jsou její základní prvky a proč?
Podle čeho a jak můžeme používat
alternativní liturgie?

A jak se Řády církve uplatňují v praxi
a kde je třeba církevně-právní reforma
pro CČSH 21. století?

Přihlašování prostřednictvím
elektronického formuláře
na www.htkonference.cz
nebo korespondenční adrese:
HTFUK, Pacovská 350/4, Praha 4.

Místo konání:
Husitská teologická fakulta
Univerzity Karlovy
Pacovská 350/4,
Praha 4